

Вся родина, крім дітей і бабусі, прискочила з великим криком і плачем до вікна. Від палаючої церкви робилося за садом щораз ясніше; вона горіла, хоч на ню як з ведра ллявся дощ. На подвір'ю під вікнами видно було занесене звідкись дерево і цілу верству граду серед потоків води. В буді коло шпихліра знов жалісно скомлів та вив пес, а в стайні ревіли телята.

— А що там з худобою сталося? — обізвалася пані Левіцка, почувши рев телят.

І обоє нараз, Левіцкий з жінкою, припали до дверей, отворили і побігли до кухні розвідатися.

Минуло кілька хвилин і град перестав падати, тільки дощ шумів, як вода на лотках. Бабуся Клявдза хотіла тепер підійти до вікна, в котре біла вже луна від пожару церкви, щоби заслонити його, але внуки вчіпилися її рук і сукні та здержали її розпучливими окликамп: „Бабусю! ми погоримо!“

— Не бійтеся, діти! — втихомирювала їх бабуся, хоч сама тряслася. — Сад великий, огонь так легко не перекинеся, а дощ паде.

І справді лише одна церква стояла в огні. Поломів, що притахала від дощу в однім місці, піднімалася небавом в гору в другім місці, хоч з неї серед густого диму і пари